

RÁD VYSTUPUJU V DIVADLE I NA ULICI

Workshop žonglování, fyzického divadla a klaunérie na Hronově letos vede sympatický Ital Marco Migliavacca (nar. 1989). Za svou kariéru už spolupracoval s nejrůznějšími skupinami a projel celou Evropu. V Čechách je ale poprvé. A tak jsem se za ním vypravila, abych se dozvěděla více..

Od kdy se věnujete žonglování?

Začal jsem jen tak z legrace, když mi bylo osm let. Když jsem dokončil střední školu, řekl jsem si: Tak, a chci být žonglérem. Naši o tom ale nechtěli slyšet, a přihlásili mě na techniku. Tam jsem vydržel čtyři roky a zběhl jsem. Začal jsem studovat nejrůznější disciplíny ve švýcarském Versciu v Dimitriho škole. Věnoval jsem se herectví, cirkusovým disciplínám, klaunérii, fyzickému divadlu a poté jsem začal pracovat po celé Evropě s nejrůznějšími skupinami.

Měl jste v rodině nějaké umělecké kořeny?

Neměl, jsem z rodu první, kdo se dal ke komediantům. Proto rodiče chtěli, abych vystudoval raději techniku.

Který byl první soubor, s nímž jste vystupoval?

Skupina Society Karakasa Circus (Circo & Dintorni). Dělalí jsme show HomeSweetHome a jezdili jsme s ní po Španělsku, Francii a Švýcarsku. Ale moje nejkrásnější dosavadní zkušenost je spojena s prací pro Cirque de Soleil. Rok jsem účinkoval v show Allavita – ve speciální show vytvořené pro EXPO Milano 2015, kde jsem fyzicky, beze slov ztvárňoval hlavní postavu Lea. Bylo to vlastně dítě a byl to příběh o jeho snu. Celé to pro mě byla skvělá zkušenost, hráli jsme stokrát za sebou, šest dní v týdnu.

A další projekt?

Potom jsem odjel do Belgie, šest měsíců jsem strávil v Antverpách a začal pracovat s jinou skupinou fyzického divadla a nového cirkusu. Se skupinou Sprookjes Enzo pod názvem LAMPIONAIO jsme odehráli 100 show. Já hrál hlavní postavu lampáře, který rozsvěcuje pouliční lucerny. Je to zábavné představení pro děti a rodiny, fyzické divadlo, kde se nemluví, ale hodně se žongluje a předvádějí se různé cirkusové kousky. Odehrává se to nikoli ve stanu,

ale v divadle. Teď, až se vrátím, tak načnu druhou sezónu s touhle show.

Máte i sólové představení, pokud se nemýlím?

Ano, viděli ho dnes i zdejší diváci a uvidí ho ještě jednou ve čtvrtek v parku. Je to pouliční show s žonglováním a klaunérií, hodně kontaktní s publikem. Vždycky si z diváků vytáhnou dva nešťastníky a hraju s nimi. Je to legrace, která baví jak děti, tak dospělé. A vrcholí ohňovou show. S tímhle představením jezdím nejen po celé Itálii, ale i po celé Evropě, byl jsem v Belgii, Polsku, Švédsku, Španělsku a dokonce i v New Yorku. Tuhle show dělám už nějakých 5–6 let, a stále se drží. Hned po hronovském festivalu, až se vrátím domů, odjedu do Turkmenistánu. Budu tam celý měsíc, budeme připravovat show ke slavnostnímu otevření sportovních her, je to jakási orientální obdoba Olympijských her. Celá show se odehraje jeden večer na konci září na stadionu pro 45 tisíc lidí a já budu jeden asi ze stovky účinkujících.

Vystupujete raději venku na ulici, na otevřeném prostranství, nebo v divadle?

Obojí je úplně jiná zkušenost. Pro mě je to napínavější venku, protože tam musí být člověk stále ve střehu, stále musí něco vymýšlet, aby udržel pozornost lidí. Protože na venkovní pouliční představení lidé obvykle neplatí, a taky tam nejsou místa k sezení. Takže, pokud je to nebaví, odejdou. Čili je musí člověk zaujmout v každé vteřině, stále usilovat o jejich pozornost. Lidé, kteří se zastaví na pouliční show, jsou bezprostřednější, můžu si tam dovolit více improvizace a využít nečekaných momentů. V divadle je to pocitově jiné, protože lidé si zaplatí za lístky, mají pohodlná sedadla, a tak si rozmyslí, jestli zůstat, nebo odejít. Ale mám rád obojí, protože je to naprosto jiná zkušenost. Přiznám se, že miluju atmosféru v divadle, ta světla,

scénu, když míří reflektor a víte, že veškerá pozornost je zaměřena na vás. V Itálii říkáme člověku, který vystupuje v divadle, že se „narodil z prachu jeviště“, a když je to pouliční umělec, tak že se narodil „z písku cest“.

A na závěr pár slov o vašem workshopu...

Je to skvělý workshop, jsou tady skvělí, silní chlapi a učí se velmi rychle. Je to dílna, která se zabývá žonglováním, fyzickým divadlem, klaunérií a také improvizací. Já osobně mám mnohem raději tyhle krátké, ale intenzivní workshopy. Někdy dělám i jednodenní nebo víkendové. Účastníci se na krátkou dobu lépe soustředí a dost se naučí.

Co používáte pro žonglování?

Používáme míčky, kuželky, diabolo (k tomu mám speciální vztah, protože právě s ním jsem v osmi letech začínal). Možná zítra, ale to oni ještě nevědí, s nimi zkusím nějakou akrobacii. Takové ty párové věci, kdy jeden sedí na ramenou druhého a žongluje.

Myslíte, že to zvládnou?

Určitě, jsem o tom přesvědčen, učí se velmi rychle a jsou šikovní.

A žonglujete s hořícími paličkami?

To ne, já osobně to mám rád, ale v kurzu určitě ne, protože jeden týden je strašně málo. Na všech svých workshopech učím žonglování s ohněm až poté, co mají nejméně roční zkušenost s žonglováním. Je to nebezpečné. Někdy hodně mladí frajeři mají pocit, že je to snadné. Viděli to někde, a říkají: „To je přece jednoduché, to snadno zvládnou, jsem superhrdina...“ ale pak to dopadá tragicky.

Připravujete na závěr nějakou prezentaci?

Ano, v rámci kursu připravíme krátkou, možná desetiminutovou show na poslední den. Ale nechtěl bych nikomu nic nařizovat, byl bych raději, aby si o tom rozhodli oni sami, co chtějí předvést. Já se zúčastním, ale jinak chci být jen jakýmsi koordinátorem toho, co oni vymyslí.

Jana Soprová

S PAVLEM DRÁBKEM O ADAPTACI A PŘEKLADU

Pozdní večer je časem, kdy se část (velná většina) účastníků odebírá sebevzdělávat skrze nezávazné diskuse u číše vína, zatímco část druhá (menšina), zamíří do malého sálu Jiráskova divadla na přednášku odbornou. Pondělním hostem byl Pavel Drábek, český anglista, teatrolog, překladatel a znalec díla Williama Shakespeara a jeho českých překladů. Tématem přednášky, nebo lépe – besedy, byl překlad a adaptace.

Trousili se poslední opozdilci. „Pojďte dál. Ještě jsem neřekl nic důležitého, a ani to nemám v plánu,“ řekl Pavel Drábek, a hned zkraje předestřel, že očekává více diskusí, než monolog jeho sa-

mého. Otevřelo se téma adaptace jako takové. Co nás k ní dovede? Na otázku, kdy vznikla první adaptace, se dá odpovědět otázkou: kdy vznikla první hra? Ona byla sama již adaptací mýtu, upraveného a zformovaného. K adaptování nás může vést ambice, stejně jako pocit poslání nebo čistě materiální důvody či různé nepředvídatelné okolnosti. Také je problematické vůbec vymezení hranice mezi adaptací a překladem. Překladatel jako takový se dopouští často adaptace například s přihlédnutím k výslednému tvaru, mnohdy se nevyvaruje režijní představě na pozadí vlastního aktu překladu, tvoří-li pro konkrétní soubor. Nepřekládá jen autora, ale i danou kulturu se všemi jejími realitami.

Jedním z nejzásadnějších témat v závěru diskuse se stala otázka kultury českého jazyka. Měli by dnešní překladatelé překládat v zájmu zjednodušení, plynulosti a snazšího pochopení? U mnohých her jsou dostupné jen překlady z padesátých či šedesátých let. Prospívá dnes již zastaralý jazyk výslednému tvaru, nese literární hodnotu, nebo je jen překážkou? A jestliže čeština jako jazyk chudne, má překladatel o své práci smýšlet i v tomto ohledu?

vím

NAPLNĚTE SVÉ BATOHY VĚDĚNÍM

Z Jiráskova Hronova se nemá odjíždět s prázdnou. K literatuře, kterou si tady zakoupíte, se budete s nostalgií vracet ještě spoustu let. Na schodech Jiráskova divadla letos otevřely své stánky tři subjekty: NIPOS, NAMU a DÚ.

NIPOS nabízí své osvědčené tituly týkající se dramaturgie, dětského divadla i praktických cvičení, za všechny např. Š. Štemberová Kratochvílová: Mluvní výchova dětí. Mezi publikacemi na stánku nechybí ani encyklopedie, např. Encyklopedie souborů, Místopis českého amatérského divadla, v němž určitě najdete i svůj soubor, a dále knihy týkající se historie, třeba A. Dubská Dvě století loutkářství. Kromě vzdělávací literatury tu můžete zakoupit i Pohádky z Podbrdsk a časopis Loutkář.

U stánku NAMU najdete několik publikací prospěšných pro seminář produkce a dále léty osvědčené tituly Jaroslava Vostrého Režie je umění a Aloise Tománka Podoby loutky. Scénografům se bude hodit kniha

Jiřího Černého Základy architektonického a scénického svícení. A stejně jako u předchozího stánku, koupíte i tady několik publikací od prof. Císaře, jmenujme např. Člověk v situaci a Přehled dějin českého divadla.

Hned vedle stánku NAMU a NIPOS rozbil svůj obchod další spolek se slovy: „Konkurence podporuje obchod!“ Ota Linhart říká: „Máme tu celou nabídku publikací Divadelního ústavu, včetně nově vydaných knížek i fotografické publikace Viktora Kronbauera, která vyšla letos, a včetně prvního sborníku díla Luigiho Pirandella, a úplně nejlepší je, že vzhledem k přemíře čísel Divadelní revue se jednotlivé kusy prodávají po 10 korunách. Budeme tady ještě v úterý odpoledne do čtyř hodin.

Všem začínajícím i pokročilým divadelníkům se vyplatí tyhle stánky neminout a aspoň na chvíli se u nich zastavit. Neprohloupíte!

zuv

RECENZE – Tanec, tanec... a pantomima

PŘEMÝŠLENÍ NAD SITUACEMI

Téma, vztahy a situace už k tanci patří

Blok scénického tance a pantomimy s názvem Tanec, tanec... a pantomima představil osm choreografií, či chcete-li kompozic. Po čtyřech bonboncích z přehlídky Otevřeno Kolín, jež je zaměřena na pantomimu a pohybové divadlo, po čtyřech z celostátní přehlídky scénického tance v Jablonci na Nisou. Ukázalo se, že striktní vymezení hranic scénického tance a fyzického divadla často ani není možné, že některé soubory mohou se svými pracemi bez ostychu vystoupit na obou akcích, aniž by jejich díla byla považována za nepatřičná na jedné či druhé přehlídce.

Odnesl jsem si z celého dvojbloku především dojem, že hronovskému publiku jsou představovány vědomě ty choreografie, v nichž více než propracovanost hudebně-taneční kompozice je patrné přemýšlení choreografů i tanečníků nad tématy, vzájemnými vztahy (a to nejen mezi tanečníky mezi sebou navzájem, ale i vztahy tanečníka k předmětům), popřípadě přemýšlení nad situacemi.

Večer otevřela pantomima Něco se mi snaží dostat do hlavy. S využitím jednoho motivu písně Pět policajtů Jabloně a tikotem hodin převedli osmiminutovou miniaturu, která nejvíce ze všech vybraných využívala prvky klasické pantomimy a fyzického divadla a zároveň se pokoušela budovat situace, jež mohou mít charakter skečů z němé grotesky. Příběh kluka, který skončí v blázinci, a tam i přesto, že je obveselován barevným veselým žonglujícím chlapcem, stane se obětí zmechanizovaného personálu léčebny, je sám o sobě velmi atraktivní příležitostí pro rozehrání gagů, v nichž mohl by se smích mísit se smutkem a hořkostí. Dobrý nápad však shazuje nepřipravenost, pohybová nedůslednost, malé napětí v těle, neostrost pohybů, laxní a málo překvapivé budování point. V ryze chlapecké choreografii Cesta se vizualizuje

úloví táhnout za jeden provaz v několika dramatických zvratech, je to choreografie s poměrně jednoduchým, „sportovním“ pohybovým slovníkem, ale u chlapců působí velmi přirozeně, ne teatrálně a vnáší do tance skutečně chlapeckou energii, přestože ji tančí skutečně teprve mladí hoši.

Choreografii Mezi židlemi lze považovat za laskavou, nenáročnou, ale svěží klauzurní kompozici, v níž se na hravou hudbu Antonia Vivaldiho představují různé variace vztahu tanečníka a židle. Je to jakási rafinovaně rozvinutá pohybová hra Chodí pešek okolo, protože na pět tanečnic vycházejí vždy pouze čtyři židle, což může být impulsem pro komické mikrosituace. Vzpomněl jsem si při pohledu na mladé tanečnice na malé mozartovské choreografie Jiřího Kyliána a uvědomil jsem si, jak by ostrost, přesnost, větší pohybový humor a vědomé využití pohybového gagu učinila choreografii ještě hravější.

Vrcholem první části večera se stala jednoznačně choreografie Když to na nás padne TS Puls SVČ Opava. Jednoduchá rekvizitní metafora s využitím mikroteny je jedním z klíčů k přesvědčivému vyznění choreografie. Deprese a úzkosti, které v sobě ženy nosí, narůstají a zmnožují se jako ony mikrotenové sáčky a obaly, pokud jsme na ně sami a nemáme se o ně s kým podělit. Začneme-li komunikovat, najdeme-li cestu ke svým přátelům a s nimi si o svých problémech povyprávíme, pak své problémy dokážeme přijímat, zvládat, formovat a konečně i ovládnout, tak jak ke konci choreografie zvládají ony mikroteny opavské tanečnice. Jednoduché poselství choreografie podle mne posiluje lidská zkušenost tanečnic a výborná taneční technika. Jejich kompozice není neosobní, zaujímají k mikrotenovým problémům proměnlivý vztah od úzkosti k veselí, a to i v obličeji, což není v moderním scénickém tanci zcela obvyklé.

3 X PRO TANEČNICE Z BLOKU TANEC, TANEC... A PANTOMIMA

Na co myslíte při tanci?

Záleží na tom, jestli to jde zrovna dobře, nebo zrovna špatně. Jestli to jde zrovna dobře, tak na vůbec nic. Jestli to jde špatně, myslím na techniku, co dělám, co dělají svaly, kam se skládají a jak s nimi pracuju.

Většinou nemyslím na nic. Jsem v tom tolik ponořená, že nedokážu na nic myslet.

Snažím se vcítit do toho, co právě dělám. Co tančíme a k čemu se to vztahuje. Dnes jsme tančily o tom, že máme nějaké problémy a já myslela na ten konkrétní problém. To mi pomáhalo, aby to, co cítím, bylo pravdivé.

Na to, co se právě snažím vyjádřit.

Je to různé. Může to být něco, co nás trápí, něco, co nás naplňuje.

Nejsilnější taneční zážitek?

Když jsem doma sama a nikdo se na mě nedívá. To jsou takové ty malé radosti. Obecně na tanci nejdůležitější je zážitek sám.

Pro mě to byla asi loňská choreografie, se kterou jsme tu byli. Mrzí mě, že už ji neděláme. Vypadalo to totiž, že jde o naši poslední společnou práci, proto to pro mě bylo tak silné.

Rozlučková choreografie se souborem, se kterým jsem tančila velmi dlouho.

Každá choreografie, kterou jsem dělala. Všechno je moc silné.

Když jsme tancovaly ve starých lázních, kde byla hrozná zima, mrzly mi nohy a to prostředí se skvěle hodilo k choreografii, to bylo silné.

Tanec jedním slovem?

Odvaha
Nejde definovat
Požitek
Jedním to nejde
Fantazie
Volnost
Vášeň

Když se řekne tanec, vybaví se mi tak miliarda slov

vím

3 X PRO MARTU HERMANNOVOU A VERONIKU HOLCOVOU

RECENZE – SVĚT NÁS MÁ

ENERGETICKÝ NÁPOJ

Zajímá mě způsob práce na divadelním tvaru, když nemáte režiséra.

Verča: Na začátku byla sbírka experimentální poezie, která se nám líbila, a z ní postupně vzniklo téma. Jinak to bývá naopak. Na zkouškách pak kecáme a zkoušíme.

Marta: Zkoušíme v divadelní šatně, máme tam tak dvakrát dva metry. Samotnou mě překvapuje, že se zvládneme samy režirovat. Ale je vidět, že se známe dlouho – vůbec nemáme problém se synchronizací. Když máme říct něco najednou, tak to tak řekneme napoprvé. Tím, že jsme jen dvě a známe se tak hrozně dlouho, funguje zkoušení daleko jednodušeji, než kdyby nás bylo osm.

Verča: Taký máme štěstí, že se setkáváme v názorech na většinu věcí. Nemáme žádné vyhrocené hádky ohledně toho, jak něco ztvárnit.

V programu máte ty funkce tak nějak nahodile rozepsané. Spíš by mě zajímalo, jaké máte funkce v dynamice vaší spolupráce?

Verča: Já bych řekla, že Marta do toho přináší více racionality, protože kdyby tam nebyla, tak je to strašně patetické a vyhrocené.

Marta: A Verča do toho zase přinese veškerou hudbu. Takže vlastně máme trochu odlišné funkce.

Když se řekne ta věta: „Člověk je cílem přírody.“ – jaké první pocity to ve vás vzbudí?

Nadřazenost...

Marta: Člověk se podle mě přirozeně cítí nad ostatní nadřazen. Ale myslím, že většina lidí to umí v sobě potlačit, někteří to ale asi nedokáží ukočírovat.

Verča: Asi je to touha po moci a po tom být vidět.

Marta: Ta věta mi přijde sama paradoxní, protože já potřebuju přírodu k životu. Kdybych ji neměla, tak nepřežiju. Takže mi přijde vtipný se nad ní povyšovat.

Plánujete něco dalšího? Kam vás to teď táhne, když už jste si tohle téma vyřešily?

Marta: Plánujeme jet do Divadelního institutu v Praze a něco tam najít. Chtěly bychom si vzít nějaké drama. Ne drama pro dvě holčičí postavy, ale vytáhnout si z dramatu jen téma, části, postavy. Baví nás ta autořina. Teď nás zajímají daleko mikroskopičtější témata. To současné téma vidím všude kolem sebe, ta následující budou spíš osobnější.

jam

Pozdně večerní výšlap do Sokolovny po náročném dni. A nahoře, světe div se!, po létech, kdy Sokolky prodávaly z okénka uondaným divákům doma napečené koláče, alespoň stánek s tekutým osvětlením! A k němu se připojilo i představení. Svižná poetická drobnička, s lehkým nakročením k divadlu poezie. MA(lá)rta Hermannová a VE(lká)ronika Holcová vyšly od experimentální poezie Josefa Hiršala a Bohumily Grögerové, dotvořily ještě vlastní drobné situační texty a oháknuté do laciných flitrových šatiček, zličené a otrpytkované, z otlučeného kabaretního jeviště se k nám obrací spíše jako podvodné prodejkyňe šmejdů: „Nechte se pře-

mluvit. Zkuste změnu!“ A z této pozice se nám snaží nabízet „zboží“ dnešního světa. „Život je přece jedna velká párty!“ A mezi prodejem „zboží“ se začnou obracet k sobě navzájem: „Po škole si dám rok pauzu. Pojedu dělat au pair do Ameriky. No samozřejmě že do Ameriky, kam jinam?“ atd. Když umdlévají, každá má v ruce nepostradatelný energetický nápoj. Povrchnost, hloupost, lacinost. („Co umíte?“ „No, já mám vystudovanou vysokou školu. Mám titul.“)

Představení běží svižně, rytmizované také krátkými voicebandově zpracovanými částmi textů („Jásot... Jásot... Jásot... Já sotva dejchám.“). Jen to „zboží“ se těm dvěma zmalovaným slečnám začne trochu zajídat, až v závěru slogan „Svět nás má!“ zazní už s notnou dávkou hořké ironie. Energetické nápoje jsou dopity, plastové lahve zmačkány, dobrou noc.

Inteligentně a s názorem stavěný tvar. Protagonistky o sobě na jevišti dobře ví, vnímají se, partneři.

Jen bych dámy poprosil, aby zkusily udělat něco s tou svojí mluvou. Mohlo by to trochu méně za uši tahat, když už se tak chtějí přes poezii jevištně prezentovat. A práce s těmi židlemi by mohla být záměrnější vzhledem k výchozí situaci navázání kontaktu s diváky. Na můj vkus tuto situaci až příliš nenápadně opustí, její náboj tak nechají vyprchat. A ten jejich kabaret prodavaček šmejdů by se měl přece snažit jít víc přes rampu. A...

Můj energetický nápoj je dopit. Plastovou láhev mačkám. Noc mě má! Dobrou.

Aleš Bergman

RECENZE – KUKAČKA

Z DENÍČKU NEVSTŘÍCNÉHO DIVÁKA

Inu, úpěl jsem, kvílel a hlavně jsem si lál cestou na Kukačku (work in progress), že jsem se dostatečně Simoně Bezouškové nevzpěchoval, když mi ty nové formy přidělila k recenzování – je tu koneckonců kolega Kubák, který je v imerzivních a jinak progresivních švandách honěný, ten by si s tím poradil hravě, ale co já, nebohý hoch z muzikálu?! (Když navíc anotace ve festivalovém bulletinu píše evidentně o úplně jiné inscenaci.) Nic, jakáž pomoc, sluchátka na uši a jedem.

Jenom že... nejedem. Tedy aspoň já jsem nejel nikam, spíš jsem se dost otravoval. No dobře, budme upřímní, otravoval jsem se přišerně. A lačně vyhlížel všechny nezáměrné momenty, kdy do akce vstupovali náhodní kolemjdoucí, pokřikující opilci či projíždějící autobusy (ačkoli – co je v tomto typu divadla vlastně nezáměrný moment?).

A zároveň jsem se neustále obviňoval z nevstřícnosti, třeba je porucha na mém přijímači, třeba je to krucihergot opravdu jen v tom, že neznám kód, nenaučil jsem se rozpoznat, v čem by mohlo u takového kousku spočívat divácké potěšení. K artovým filmům se musí člověk prokoukat, k moderní vážné hudbě proposlouchat, třeba možná jednou...

Ale dobře, žena mi říkala, ať se nebojím toho, že si o mně lidi budou myslet, že jsem hloupý, když tomu nerozumím, tak pokud o to případně někdo stojí, zku-

sím zmínit aspoň dva důvody své divácké nespokojenosti. První je nedostatek prostoru pro diváckou aktivitu – čekal jsem, že si každý divák bude moci více vybrat, co uvidí či neuvidí, co uslyší či neuslyší, že všechny záměrné vnímatelské překážky budou vynahrazeny dobrodružstvím individuální možnosti seskládat si výsledný zážitek sám a jinak než člověk vedle mě... A ono ne. Složitě a dlouho rozdávali sluchátka, pak nás nahnali do houfu, promítali na zeď film a k tomu pouštěli do sluchátek rozhlasovou hru (většinu doby).

A za druhé – jo, já chápu záměrnost toho dekomponovaného tvaru, to, že si mám dávat dohromady to, co vidím, to, co vidím jen částečně, to, co si myslím, že vidím (a přitom nevidím), to, co jenom slyším atd. Ale aby se mi chtělo vyvinout úsilí překonat všechny ty záměrné komplikace vnímání, to bych musel mít pocit, že v tom fantasmagorickém příběhu s uklízečkou a popelníkem o něco opravdu jde, že má nějakou atraktivitu a napětí a není to jen do sebe zavinitá bizarnost. Ale tady se dopředu počítá, řekl bych, s konzumentem až příliš ochotným snášet dlouho všelijaké divácké ústrky a nepohodlí a věřit, že bude-li pozorný a vyladěný, nakonec se odměna dostaví. Jako bych se měl do děje vtáhnout sám, místo aby mě tam vtáhli oni. A to mě – pardon my French – neba.

Jan Šotkovský

3 X PRO TVŮRCE JANA MOCKA

Co jste za skupinu?

My se nijak nejmenujeme. Kdyby tě napadl nějaký název, tak nám ho řekni. Už jsme v téhle sestavě dělali projekt Zářící město, což byla také sound artová performance o panelácích. Všechno se to dost točí kolem ArtPrometheu, což je taková produkční agentura, která dělá třeba festival Živá ulice. Já s ní nejsem nijak spjatý, ale ostatní ano. Táňa Švehlová tam dělá produkci a skrze ni se známe. (...) Jsem tvůrce konceptu, ale rozvíjíme ho společně improvizací. Ten proces vzniku je strašně pragmatický. Řeknu ti to úplně na rovinu: zavolal nám Signál festival, že chtějí performance, kde bude nějak použitý technologický koncept sluchátek – čili zadání bylo producentské. Původně chtěli to Zářící město, ale v červnu nám řekli, že chtějí něco nového, ale podobného. Čtrnáct dní jsme přemýšleli, pak jsme dělali něco, co se nepoužilo, a pak přišel nápad udělat tohle. Na tom jsme teď pracovali asi pět zkoušek. A celé je to nehotové, já sám to ještě nemám ujasněné, což samozřejmě rozčiluje herce. Potřebuji si o tom strašně dlouho povídat, což já neumím, já chci rovnou dělat. Premiéra má být na Signálu, což je za tři měsíce (12.–15. října pozn. red.). Myslím, že by se měly propracovat variace té repetice. Původně jsme se snažili vypracovat příběh ala Christopher Nolan – sen ve snu, ve snu atd. A mně právě nejde úplně vymyslet psychologie a motivace, postavit příběh, zkrátka ty klasické dramatické postupy. Naopak mě baví dělat koncept a strukturu. Takže nám z toho začalo lézt opakování a myslím, že v tom by se to mělo táhnout – udělat precizní choreografii variací.

Pro mě bylo mnohem zajímavější zkoumat své vlastní vnímání než sledovat příběh. Nejvíce mě bavilo pozorovat reálné věci, které se kolem děly.

Snažíme se nechávat to vstupům zvenčí hodně otevřené. Dialogy jsou poloimprovizované a herci by měli být schopni to zapojit. Mně to přijde stokrát zajímavější než cokoli, co vymyslíme my. Realita se pak vlastně stává zajímavější ve spojení s performancí, protože ta tomu vytváří kontext. Když vidíš člověka, který rozbije flašku, tak tě to tak baví nebude, ale jakmile to zasáhne do kontextu představení, jsou obě roviny daleko zajímavější.

V tom mi dobře hraje i prostředek multi-médií, protože to je najednou druhá, zprostředkovaná realita.

Hele, všiml sis, co z projekce je přednahrané a co je naživo?

Já si toho všiml v sekvenci, kdy stála uklízečka na židli.

To je super! Všechny projekce, kromě té první s reálnou diváčkou jsou přednahrané. To, že divák neví, jestli je projekce živá nebo ne, mě taky hodně baví. Bylo by super, kdyby si toho všiml až v druhém, třetím cyklu, protože se mi líbí moment, kdy to najednou ztrácí referenci, kdy se obraz odtrhne a funguje autonomně a najednou se stane paralelní realitou.

jam

pokračování ze strany 3:

Druhý blok otevřela choreografie V kontextu, která právě tak mohla být na přehlídce fyzického divadla v Kolíně, protože pohybový jazyk tanečnic poměrně zřetelně ilustroval vývoj od přípravy dívek do společnosti, přes snahu vypadat jako žena ideálních měr až k odmítání kostýmu, potažmo vlastního těla. Choreografii BT Studia Pardubice Skryše, která nejvíce ze všech choreografií večera využívala hudbu až kakofonickou, disharmonickou, jsem si nazval variací Ze života hmyzu. Ač tématem byly dle programu pohybové variace na skrývání a schovávání, specifický pohyb dívčí dvojice, který odkazoval na zvířecí pohyb, i kompoziční dělení na dvě dvojice a jednu osamělou ženu na podpatcích, vedlo mne k tomu, že jsem pohyb tanečniců vnímal jako zvířecí podobnoství o grotesknosti vzájemného soužití několika nesourodých skupin. Ostatně i zvířata potřebují svých skrýší.

Celý večer uzavřela „zahradnická“ choreografie Uzemnění Mirky Eliášové, která v poněkud monotónním opakování a variování práce s rekvizitou (květináče nosí tanečnice opakovaně zleva doprava, zaujímají k nim rozdílný vztah, aby je pak, na rozbaleném papíře vysypaly, aniž by z hlíny cokoliv vyrostlo...)

Vrcholem druhého bloku byla však osmáctiminutová choreografie Ludmily Rellichové Milióny v jednoho člověka. Zvykli jsme si i v předchozích ročnících, že Rellichová svými tanečními choreografiemi opakovaně vypráví témata velmi podobná; velmi často zachycuje ženský, dívčí úděl (k tomu ji předurčuje dívčí složení souboru), který výběrem zpravidla sugestivní a místy mrazivě patetické soudobé hudby a zvoleným pohybovým rejstříkem nevnímá příliš optimisticky. Nakonec však, v jisté dívčí nevinosti, kráse a půvabu objeví se v závěru kompozice jistá naděje. Letošní choreografie na hudbu Luboše Fišera (mimoходом složil také hudbu k filmu Jaromila Jirše Valérie a týden divů, v němž právě motiv tajemného dívčího zasvěcení do života v době dospívání je velmi podstatný) zkrátka obohacuje dlouhodobé choreografické přemýšlení Ludmily Rellichové o další zpracování, technicky vybroušený a mistrně nasvícený drahokam.

Setkání s tancem a pantomimou bylo letos svižné, pestré, různorodé a troufám si říci, že přínosné. Pro pozorné činoherce i loutkáře mohlo přinést podnětné momenty pro práci s fyzickým napětím a koncentrací, plasticitou těla i jeho izolovaných partií, pro režiséry zejména choreografie Ludmily Rellichové mohla například ukázat možnosti atmosférického divadelního svícení.

Vladimír Fekar

REFLEXE – KEJKLÍŘ VOJTA

PŘEDCHŮDCE MOBILU A JINÉ KEJKLE

Naprostá profesionalita, schopnost pohotové komunikace s diváky a skvělá technika žonglování i jevištní řeči – člověk nemusí být milovník žonglování a klaunerie, aby dokázal tyhle vlastnosti na představeních kejkliře Vojty Vrtka ocenit. Jeden z našich nejznámějších a nejzkušenějších kejkliřů včera odehrál na JH hned dvě představení: svoji individuální show na náměstí a pak v parku spolu s Janem Brůčkem pohádku O kouzelné kuličce aneb Jak Vojta k šikovnosti přišel.

Na náměstí byl Vojtovi jedinou kulisou trakař naložený bubny, kuželkami, kloboukem, koštětem a dalším náčiním a rekvizitami potřebnými pro kvalitní klaunskou a žongléřskou show. Když na věži hronovské školy odbimbalo třináct hodin, oznámil kejkliř divákům, že si nejprve udělá reklamu, i když ani on ji nemá rád, a zatroubil na metrovou trubku melodií Jede, jede poštovský panáček, aby přilákal pozornost dalších lidí potulujících se po náměstí. Tím, jak jednoduše a vtipně své vystoupení uvedl, si přítomné diváky získal a naladil na svou vlnu. A na ní je nesl až do konce své show. Představil se v ní jako italský klaun, který pilně studoval žonglování, ale pořád si není jistý tím, kam vlastně dospěl. Ukazoval, co se naučil za rok, za dva, za tři, ten čtvrtý byl prý hodně nemocný a nemohl intenzivně zkoušet... Záměrně zlehčování svých dovedností před publikem je základní klaunský trik, který funguje už staletí. Ale aby

klaun byl opravdovým klaunem, musí být profík ve svém řemeslu, musí mít bezpečně a tvrdě natrénováno. A Vojta Vrtka má. Ani na chvilku jsem nezaváhala a neznající, že by nevěděl, co dělá, že by své triky a artistické kousky neměl pod kontrolou. A to včetně těch, ke kterým zval na pomoc lidi z publika.

Moje role, do které mě jako namátkou vybraného diváka pasoval – role signory sympatico, byla celkem jednoduchá: nadhodit mu míček a potom si ho při žonglování zas odchytit. Bod pro mě, zvládla jsem to. Dva pánové, kteří přišli na řadu pak, měli svůj úkol mnohem zodpovědnější: pomoci Vojtovi na vysoké monokolo a nenechat ho spadnout, dokud nechytne balanc a nezačne žonglovat se zapálenými loučemi. Všechno probíhalo s naprostou profesionalitou a s citem k těm, které si komediant na „jeviště“ pozval. Humor, který divákům nabídl, byl vybalancovaný, nepodbíživý a laskavý. Svá jednotlivá čísla navíc komentoval drobnými příběhy, např. o předchůdci mobilního telefonu, který sestával z tří různě znějících trubek – žonglováním na ně vyluzoval rytmy a doprovázel je výkladem o tom, jak žena volá muže na oběd a ten volá hasiče, aby uhasili hořící pole. Z Vojty rozhodně bylo znát, že svou profesí žije, má ji zmačknutou a dává do ní všechno.

Podobně tomu bylo při představení v parku, kde spolu s Janem Brůčkem a jejich Kejkliřským divadlem z Doudleb, odehrál pohádku O kouzelné kuličce aneb Jak Vojta k šikovnosti přišel. Jako dramaturg a loutkář bych mohla mít různé výhrady ke stavbě příběhu i k animaci loutek, ale musím upřímně uznat, že oba komedianti se přesně drželi v žánru pouličního divadla a téhle formě podřídili celek, funkční a příjemný pro děti i dospělé. Do rámce potulných komediantů, kteří ztratili svého principála, ale mají jeho maringotku s loutkami, zasadili jednoduchou pohádku o hodném, ale prostoduchém a nešikovném Vojtovi, který žongléřským uměním zachrání krále a princeznu před záludným hrabětem a loupežníky. Příležitost s kejkliřskou show byl už trochu navíc, ale publikum ho dokázalo ocenit. Já jsem si na obou představeních Vojty Vrtka nejvíc vážila opravdovosti a radosti, s kterou se svému řemeslu už léta věnuje. Přenáší ji na diváky, a to je moc fajn.

Zuzana Vojtíšková

REFLEXE – LÁSKA KE TŘEM POMERANČŮM

LK3P

Volba hracího prostoru vzbuzovala strach. Amfiteátr v parku sliboval jen málo záruk za to, že všechno proběhne stejně jako v běžném divadelním prostoru. Publikum mělo zhusta málo zkušeností se sledováním divadelních her, bylo zhus-ta posilněno alkoholem a věk přítomných se pohyboval od tří do devadesáti let. Těžko si představit složitější vstupní parametry pro jakékoliv představení.

Režisér Petr Hašek v ohradě pro zvukaře obavy najevo nedával. Hlediště bylo narvané k prasknutí, soubor má dobrou pověst a luxusní programy. Jo, akt ženy v programu oblečené pouze do ovoce a zeleniny sliboval něco mezi bodysho-tem a klasickou scénou z filmu Obsluhoval jsem anglického krále. Nic takového se na jevišti neobjevilo, ale každý počítačový expert ví, že demo je vždycky jiné než hra, že?! Ostatně se jednalo o poslední zklamání, které komedianti z Kuksu divákům připravili.

Otec s chlapčkem sedící přede mnou se přeli o to, zda zůstanou, či ne. Otec chtěl celkem rozumně odejít, protože kluk nebyl klidný a soustředěný a zdálo se, že bude rušit okolí podobně jako opilý pán na lavici za námi. Všichni tito aktéři měli v budoucích chvílích rozehrát několik s divadlem nesouvisejících scén, ale zpět k divadlu.

Pódium zaplnili herci a krabice od banánů. Krabice od banánů byly všechno, od scény po rekvizity. Boží!!! Zdatně jim v tom sekundovaly nejrůznější druhy ovoce a zeleniny. Jeden příklad za všechny: Z krabic se stal graf znázorňující bilanci

hospodářství království a jako ilustrace inflace měny sloužila stále okousanější mrkev. Kam na to, Hašku, sakra pořád chodíš? Ale to už si říkám asi tak deset let.

Představení o tom, jak princ Tartaglia, zakletý k lásce ke třem pomerančům, najde poněkud normálnější lásku lidskou, bylo zarámováno do souboje dvou kouzelníků čarodějky Creonty a mága Celia. A byl to battle jako víno. Soupeři si nedarovali píd' jeviště zadarmo, dobro soupeřilo se zlem s mizivými úspěchy a do poslední chvíle nebylo jasné, jestli princ dospěje a přestane mutovat. Ale jo, nakonec mluvil pochopitelně normálně.

Opilý pán za mnou začal nesrozumitelně telefonovat a chlapec v řadě přede mnou usnul tatínkovi na klíně. Snad zlo-mek střízlivosti v duši pána přesvědčil, aby si hovor vyřídil jinde. Odešel opíraje se rukama o záda lidí před sebou.

Sleduji na jevišti, jak se krabice mění tu v letadlo, tu v batoh, tu v podprsenku, pak ve skateboard, padák a loď. A každá přeměna scény je víc a víc překvapující. Létaující karfiol sekunduje banánovým pistolím a Trufaldino s citrofilem Tartagliou vyrazí pro tři pomeranče po cestě, která by slušela i Indiana Jonesovi. Skvělou scénu s polyglotním psem vystřídá Zuzana s velkým... Dvě síťovky všechno zachrání a jde se dál. O tři pomeranče se hraje v casinu čarodějky Creonty a princ by velmi rychle prohrál i život nebýt Trufaldina.

Špatně komunikující pán se vrací na své místo, ale rozhovor ještě nedokončil. K pánovi s chlapcem přišla maminka a začala se u otce informovat zřejmě na to, jak se synem tráví čas.

Z jeviště plného zeleniny už poněkolkáté zní broučí skladba He Comes The Sun a chvíli poté se princ rozhoduje mezi pomerančem a babou. Po vnitřním souboji se rozhodne pro Ninettu, ale vyhráno ještě nemá. Přestane sice po společně strávené noci mutovat, ale čarodějka z Ninetty pomocí citrónu udělá pěknou megéru a princ začíná litovat, že nedal přednost pomeranči. V závěrečné bitvě všech postav je Creonta konečně poražena a dobro vítězí nad zlem. Přichází slunce a je to v pohodě.

Diváci se zvedli ke standing ovation a otec s chlapčkem sedící zcela na kraji lavice se sesunuli k zemi.

Here comes the sun do do do do

Here comes the sun

It 's all right

Honza Švácha

PĚNA DNÍ

Restaurace The fifties
Altbier od značky Master, Volba
sládků

Svrchně kvašený polotmavý ležák
32 Kč

Způsob čepování:

Hladinka na jedničku. Přesně tak by měla vypadat.

Barva:

Tmavě okrová, pivo zakalené.

Pěna:

Jemná, krémová. Opadne a drží v tenké vrstvě po celou dobu konzumace.

Vůně:

Špetka ovocných tónů konkrétněji těžko rozeznatelných. Pražený slad, později karamel.

Chuť a říz:

Lehká letní chuť. Hořkost téměř nulová. Znatelný karamel. Tělo piva působí prázdněji. Říz střední, což napomáhá vynikající pitelnosti.

Co na to pivovar:

"Altbier – svrchně kvašené pivo ležící při nízkých teplotách jako u ležáku. Vyznačuje se sladovou karamelovou chutí s jemnou hořkostí a tóny ovoce." Stručné, jasné, přesné.

Someliérský kvíz:

Po krátkém zaváhání výčepnímu zazískaly oči a pravil, že cena mlíka je stejná jako u malého piva. Díky za The fifties, tady se vyznají.

Další komentář:

Vysvětlím vůbec onen dodatek v názvu piva, tedy Volba sládků. Jde o akci Plzeňského Prazdroje, jehož sládků po dobu jednoho roku přijdou jednou za měsíc s nějakým pivním speciálem. V srpnu je jím Altbier, pivo jež bylo vytlačeno naším typem Pilsen. Letní chuť je na místě. Pitelnost výborná, ovšem klame tělem. Právě protože se pije tak dobře, člověk si ani neuvědomí vyšší obsah alkoholu. Alespoň ne hned. Jediné, co mi trochu schází, je větší rozmanitost chuti. Chápu, že musí být jednoduchá, lehká, ale ničím nepřekvapí ani nenadchne. V rámci druhu těžko něco vytknout, přesto zůstává drobné ale.

6,5 malotásků z deseti

Vít Malota

P JAKO PANTOMIMA

Účastníci workshopu odpovídají podobně:

• Já jsem se přihlásila proto, abych se sebou po dlouhé době začala něco dělat, trochu se hýbat.

• Už pár let jezdím na Hronov a zkouším různé semináře, tak jsem se tentokrát rozhodla zkusit pohyb. A pantomima je s tím spojená, to mě zaujalo.

• Mám rád pohyb, a ta pantomima mě zaujala, protože tenhle obor jsem nikdy nezkoušel. Hrozně mě zajímá, jak to ti mimové zvládají

• Já jsem si vybral pantomimu, protože má nejbližší ke sportu. Nechtělo se mi do semináře, kde se jen sedí a povídá. Láká mě hlavně akrobacie.

• Přihlásil jsem se, protože je mi pantomima ze všech seminářů nejbližší – je pohybová a má něco společného s divadlem.

Tak, do kruhu a cvičit! Zvedejte kolena, zakopávejte, procvičujte jednu část těla za druhou... Závratné tempo, až se mi zatočila hlava. A oni nejsou ani zpocení?!

jas

PANTOMIMA JAKO KOŘENÍ

S Michalem Hechtem a Štěpánkou Elgrovou

Tenhle workshop je stálíci Hronova. Pamatuju se, že už tenkrát, když jsem tu byla poprvé, tady byl, resp. tady byli – totiž Michal Hecht a Štěpánka Elgrová a jejich dílna věnovaná pantomimě a akrobacii. Zkrátka neustále v pohybu, a na konci vždy jedna z nejatraktivnějších předváděček. Tak se jdu podívat, jak to vypadá letos. Překvapení – nejen, že je tu síla lidí – tuším osmnáct, ale je patrná převaha kluků – mužů.

Představila jsem si, jak by jejich činnost vnímal nějaký cizinec neznalý pantomimy. Jak by na něj působilo to tahání provazu bez provazu, to tlačení a tahání neviditelného břemene, tlačení do neexistující zdi. Překvapivě – na to, že jsou vlastně na začátku, dělají to šikovně. A navíc si hned už vymýšlejí situace a příběhy, hrane beze slov, jen fyzicky. Je jasné, že tihle lidé na Hronově rozhodně neztloustnou, protože trénink je dosti rychlý a intenzivní. A všichni do toho jdou naplno. Základní poučka, kterou jsem slyšela už tolikrát, ale je stále potřeba ji zdůrazňovat: VŠECHNO VYCHÁZÍ Z CENTRA. Tempo se střídá a procvičují se jednotlivé části

těla. A v druhé půli dopoledne se trénink obrací k tomu, kvůli čemu sem hodně lidí přišlo – k akrobacii. Workshop je teprve na začátku, takže prozatím jsou to jen kotouly plavmo. Ale do konce týdne určitě zvládnou i mnohem těžší prvky.

V krátké přestávce opustí Michal Hecht jazyk mimů a něco mi poví i nahlas:

Je to základní abeceda pantomimy. Dnešní doba už to trochu zahazuje, že to není potřeba, ale já si myslím, že pro lidi, kteří nic takového nikdy nedělali, je rozhodně zajímavé si tohle vyzkoušet, poznat svoje tělo, najít svaly, které normálně nepoužívají. 50 % lidí chtělo na akrobacii, těší se na to, představují si, že budou skákat salta. A druhá půlka, to jsou činoherci. Takže je pohyb pro ně přínosem.

Zeptám se na tu věčnou otázku dneška: má pantomima jako samostatný obor ještě šanci?

Já se bojím, že jako samostatný obor ne, ale už je dneska krásně zkombinovaná s mnoha jinými obory. Takže má smysl její výuka, ale pak se musí přejít k něčemu dalšímu. Tu čistou klasickou pantomimu, kterou jsem hrával já, u nás dělá snad jen Radim Vizváry, ale všichni ostatní, co to zkoušeli, na sebe nedokázali nabalit dostatek diváků, je to hrozně úzký okruh publika. Když se ale pantomima spojí s tancem, novým cirkusem, s činohrou, stává se krásným kořením, které inscenaci oživí.

PC JAKO PROBLÉMOVÝ CLUB

Jaký je rozdíl mezi Problémovým a Diskusním klubem? Forma PCčka není primárně stavěna k diskusi – máme tu pěťici odborníků, kteří nad představeními odvíjí své myšlenky a otevřená diskuse probíhá spíše jako bonus, většinou uvedena větou: „*Tak pokud k tomu nic nemáte, jedeme dál*“. Těmi odborníky letos jsou Martina Schlegelová, Michal Zahálka, Aleš Bergman, Vladimír Fekar a Alena Zemančíková. Je to soubor vybraný po všech stránkách vyváženě, za což Alena Zemančíková na začátku Simonu Bezouškovou výslovně chválila. Genderově, zaměřením i věkem – což se i při dnešním setkání v některých tématech ukázalo. Role byly rozděleny tak, že každý z lektorů otevíral svým příspěvkem jednu inscenaci a Alena Zemančíková se zhostila moderování a posouvání rozpravy. S jejím citem pro vytváření oslích můstků se tematicky tak zdál být plynulým a konzistentním.

Lektoři se nad divadelními kvalitami zamýšleli z různých úhlů pohledu, leitmotivem však bylo využívání analogií a aluzí z jiných uměleckých děl nebo odborné literatury, padala řada jmen a titulů, rozprava tedy směřovala k zobecnění a zakončení v profesním kontextu, což mi osobně připadá jako hodnotné.

Faktem, který dost podrýval intelektuální možnosti zúčastněných, bylo nedýchatelné vedro v nejhořejším patře zdejšího domu duchodců. Klub by se tedy měl pro příště přesunout do malého sálu. I moje kognitivní schopnosti utrpěly, předkládám tedy zápis k jednotlivým inscenacím formou asociativních poznámek.

Valérie a týden divů

Řídký Nezval, Švankmajer, Breton, český X světový surrealismus, podvědomí a jeho děsivost, Petr Matásek, Radok, poetika souboru, žánrová hravost, okouzlení, scénografická metafora, kukátko X elevace.

Zamyšlení Aleny Zemančíkové nad Nezvalovou chameleonskou schopností nasávat a naplňovat literární trendy, která jde ruku v ruce s tím, že není programovým surrealistou. Na rozdíl od Bretona se pohyboval spíše v kavárnách než v bordelech a jeho surrealismus tedy nemá hororový rozměr ponoru do temného podvědomí. Slyšíme-li hlasy, že někomu představení připadalo řídké, možná je třeba tuto řídkost hledat už u Nezvala. Poetika okouzlení, hravosti formy. To, zdá se, souboru V. A. D. svědčí. Nezval – zcela nová výzva pro soubor. Je cenné, že dokáží tak uhnout ze své pečlivě vybudované poetiky a při tom zůstat stále sami sebou. Ne zcela funkčně zvolený prostor. Kukátkové jeviště, tak jak bylo zvoleno na Volyni, je z podstaty 2D a tak je to také konzistentní se scénografií inscenace, především s použitím projekce. Hronovský prostor ale umožňoval vidět představení 3D, čímž se možná rozbil scénografický klíč.

V prdeli

Osobitost performerů, loutkové divadlo X rodinné divadlo – kuchyňské divadlo, předmětné divadlo, autorské divadlo; chrudimské X hronovské publikum, divadelní kutilství, divadelní lajdáctví, špinavá poetika, naděje v dětech.

Bergman potřebuje mluvit o představení ve třech oblastech – příběh, prostředky, osobnost lidí. Vymezuje se proti tomu nazývat toto představení loutkovým divadlem. Je to spíše divadlo rodinné – potřebuje diváka, který na takový způsob divadelní komunikace přistoupí a přehledně řemeslné divadelní svojství a nedostatky. Například temporytmus, jak pojmenovává Schlegelová. Poetice Rámusu prý dlouho odolávala, poslední inscenace je však pro ni důkazem, že se v průběhu života souboru řemeslné nedostatky dotahují a inscenace se stává kompaktní.

Oslím můstkem k To si viděl – přímočarost a společenská angažovanost.

To si viděl

Drzý, energický, krátký, Regulace intimity, Bohumil Kolínský, Spílání publiku, ložská Jídelna, Roman Černík, Mladá scéna, Študáci a kantoři.

Zahálka je inscenací „chyceněj“. Nachází dva problémy. 1) Nekonzistentní výběr témat co do palčivosti – téma skautství působí nerovnoměrně k roztahovačce a homosexuálů. 2) Kdo je modelovým divákem inscenace? Schlegelová zase podotýká, že inscenace je na pokraji klišé, ale nepadá za okraj, protože je naplněna upřímnou energií protagonistů. Vzpomínka na diskusi z Mladé scény nad jiným Skálovo představením – porota tehdy byla v opozici vůči všem divákům. Rozdíl mezi světem mladých a starých. To, co je pro porotce kýč a klišé, může být pro mladé silná výpověď. Čím to je? Otevírá se širší diskuse.

...dlouhá cesta

Film X divadlo, scénografické prostředky, road movie na jevišti neumíme.

Schlegelové téma: volba režijních prostředků vzhledem k tématu. Zde se to nepotkalo. V amatérském divadle mají finanční prostředky mnohdy velký vliv na různé složky inscenace, zejména scénografickou. Problém je estetický, říká Zemančíková. Bergman byl velmi přesný estét. To je třeba nějak přesadit do divadla. Nikdo by neřekl, že něco, co je nepojmenované, může mít tak zásadní dopad na celkové vyznění. Je to balvan, který nejde rozbít majzlíkem. Přes toto pojetí herecké výkony těžko doléhají, a to přestože se o nich u této inscenace dá mluvit. Dobrý autor je výzva: na jednu stranu přináší řadu inspirace, na druhou stranu může inscenátorovy možnosti přesahovat.

jam

NOVINY DĚLNICKÁ ROVNOST, 18. 8. 1931

Manifestace dělnických divadelních ochotníků v „Jiráskově kraji“.

Proti Jiráskovu kultu čs. buržoasie sbratření všech dělníků a rolníků. — náš je Lenin!«

»Nechte si Jirásku

Nové Město nad Metují je sídlem bývalého fašistického direktora, textilbarona Bartoně-Dobenína, a je také součástí t. zv. Jiráskova kraje, kde právě

eslavském Asapu.

evzdáno 510 hlasů.

Celkem se zúčastnilo voleb 1964 dělníků, neplatných hlasů odevzdáno 24. Ve srovnání s posledními volbami v dubnu byl počet voličů menší o 300; největší procento mezi těmito vyhozenými dělníky tvořili ovšem komunisté a členové Průmyslového svazu.

Podrobné zprávy přinese zítřejší »Rudé právo«.

ityrsku:

- 40 raněných.

na osobní vlak.

více nebo méně lehká zranění. Ke zprávě sděluje generální ředitelství rakouských státních drah tyto podrobnosti: V neděli dne 16. srpna ve 3 hod. 50

v těchto dnech nechává buržoasie prováděti nesmírný humbug s »1. Jiráskovým Hronovem«, který má posloužit k posílení ideologického vlivu buržoasie nad divadelníky, organisovanými v buržoasních divadelně-ochotnických organisacích — ač jsou většinou proletáři a jim příbuzné vrstvy. Dělničtí divadelníci II. obvodu hradeckého kraje, uspořádali v neděli dělnickou divadelní slavnost, která se stala výraznou manifestací proti Jiráskově kultu. V sobotu večer měla se konati táborová beseda rudých skautů, kterou znemožnil dešť. Slavnostní valnou hromadu v neděli dopoledne okresní úřad zakázal — protože nebyla ohlášena na zvláštním papíře — nýbrž společně se všemi ostatními podniky! Dopoledne konal se na náměstí koncert hudby JPT Úpice, odpoledne uspořádán o 2. hodině odpolední průvod od nádraží na místo slavnosti na »Městskou louku«, kde konána slavnost. Průvodu zúčastnila se 25členná skupina cyklistů, proletářští skauti a trampové a 200 dělnických divadelníků, dělníků a malých rolníků. Ze všech hesel v průvodě vyvolávaných, dopálilo měšťáky nejvíce: »Nechte si Jirásku, náš je Lenin!« Na místě slavnosti promluvil soudr. Haney, Švagerka z Hradce Král. a soudr. Němec za Svaz DDOČ, který osvětlil pravý význam »Jiráskova kultu« a postavil proti němu sbratření všech dělníků a rolníků. Program slavnosti vyplnila hudba JPT Úpice, proletářští skauti a dělničtí divadelníci z Velkého Poříčí, Nového Města nad Metují a Náchoda. Slavnost znamená velké posílení proletářského divadelnictví, které je zvláště důležité v tomto kraji, lišni fašistického »Jiráskova kultu«.

KOMIKS ALEŠE HEJRALA

V pátek to všechno skončí

PROČ TADY NENÍ KÁMEN

Na letošním Jiráskově Hronově (podobně jako na letošním Šrámkově Písku) nehraje Divadlo Kámen. Na hronovských ulicích zmateně odpovídám na dotazy, proč tomu tak je, nyní se to pokusím vysvětlit uspořádání, i když... nijak objektivní to není...

Základní informace je, že Divadlo Kámen stále ještě existuje, a stále zkouší a hraje ve svém karlínském studiu. Zkouší a hraje dokonce o něco více než dřív, kromě toho také pořádá různé přednášky, debaty, výstavy, workshopy. Z těchto i různých dalších důvodů dokonce předefinovalo své kategorizující podurčení z jemně tautologického výrazu „*divadlo hledající za slovy*“ na sebevědomý přídomek „*umělecký salón*“. Hezké, že.

Protože klíčovými lidmi postupně dochází energie na bezplatné děláni všech těch věcí, profesionalizovali jsme se. Doufáme, že se nám podaří získat nějaké drobné peníze, abychom se mohli nadále udržovat při zdravém a radostném životě.

PC NEHLEDEJTE V DŮCHOŮÁKU, ALE V DIVADLE!

Jelikož klimatizace v Kalinově domě nezvládala rozptylovat vysokou teplotu vznikající z frekvence produkování závažných myšlenek lektorů Problémového klubu a začaly se přítomným seminaristům zavařovat mozky, bylo rozhodnuto o přesunutí Problémového klubu do malého sálu Jiráskova divadla. Čas konání zůstává stejný: 14–16 hodin.

Ačkoli jsme touto „*změnou statusu*“ nezbohatli, myslíme si, že bychom se neměli účastnit přehlídek amatérského divadla. Proto tedy na tradičních přehlídkách chybíme.

A teď ještě určitá deklarace:

Rozhodně nezamýšlíme nějakou expanzi na světové trhy, která by asi byla nutně spojena s určitými tvůrčími kompromisy. Budeme dál dělat vyhraněné hledající divadlo pro náročné diváky a zkoumat takové věci, jako je autentičnost, tážení se skrze estetiku, komunikace na úrovni nevědomí a všechny ty známé šílenosti. Nezamýšlíme měknout, zamýšlíme spíš dále tvrdnout. Uvidíme, jak to dopadne.

Když se u nás někdy zastavíte – ať už jako příznivci, jako průzkumníci nebo jako odpůrci – budeme rádi. Podrobnosti najdete na obvyklé adrese www.divadlo-kamen.cz.

Petr Odo M
z Divadla Kámen

PROGRAM

Středa 9. 8. 2017

Sokolovna,
14.00–4.35, 15.30–16.05, 19.30–20.05
JAKKdo, ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř
A. a V. Mrštíkovi, J. Holasová a soubor:
Musí to být?

Šapitá, 15.00–15.40
Divadlo Toymachine /
režie: Tomáš Běhal, Tomáš Podrazil
Tomáš Běhal, Tomáš Podrazil: **Král Karel**

Jiráskovo divadlo, 16.30–17.35, 20.30–21.35
Reverzní dveře Brno /
režie: Kamila Konývková Kostřicová
Jean-Paul Sartre, Kamila Konývková Kostřicová: **Já jsem Lucien**

Sál Josefa Čapka, 16.30–18.30, 19.30–21.30
BURANTEATR Brno / režie: Šimon Caban
Michal Isteník, BURANTEATR, Šimon Caban:
Univerzální sci-fi

Park, 16.30–17.15
koncert folkové kapely **Chvíle**, Hronov

Park, 17.30–18.00
koncert country kapely **Otisk**, Nový Rychnov

Park, 18.30–19.30
koncert **Jimmy Bozeman & The Lazy Pigs**

Park, 20.00–21.00
koncert skupiny **Bluegrass Cwrkot**

Malý sál Jiráskova divadla, 22.10–23.10
Divadlo Dagmar Karlovy Vary /
režie: Jan Hnilička
Anna Barkovová, Hana Franková, Magdaléna Hniličková: **Anna**

Jiráskovo divadlo, 22.15–23.35
Červená
předpremiéra dokumentu Olgy Sommerové

POZOR ZMĚNA ZAČÁTKU PŘEDSTAVENÍ

Z technických důvodů začne čtvrtetní představení Pecky v mandarinkách o půl hodiny později, tedy až ve 23:00 v šapitě v parku.

Organizátoři se za tuto změnu divákům omlouvají.

red

Jízdní řád probíraných inscenací:

Úterý 8. 8.: Tanec, tanec... a pantomima + Svět nás má

Středa 9. 8.: Jak daleko je daleko, Ještě jeden příběh, Svině, Co vyprávěl Sepp Jörgen, Archiv jazyků

red

PROGRAM

Úterý 8. 8. 2017

Sokolovna, 14.00–15.10, 21.30–22.40

DS Vojan Libice nad Cidlinou /

režie: Jiří Hlávka

Jiří Hlávka na motivy Viktora Dyky:

Co vyprávěl Sepp Jörger

Myšárna, 14.00–14.55, 15.40–16.35, 17.30–18.25, 23.00–23.55

Gympl Brandejs, Gymnázium J. S. Machara,

Brandýs n/L – Stará Boleslav

/ režie: Kateřina Bartošová

Kótaró Tanaka, Lafcadio Hearn:

Ještě jeden příběh...

Šapitó, 15.00–16.00

Martin Hak: **Děda Jožka**

Sál Josefa Čapka, 16.30–18.40

Teátr Vaštar Ostružno / režie: Michal Ston

Michal Ston volně na motivy Williama Goldin-
ga: **Svině (2017, ostrov)**

Park, 16.30–17.30

Kejklířské divadlo z Doudleb /

režie: Vítězslav Marčík

Vítězslav Marčík: **Don Quijote z Doudleb**

Jiráskovo divadlo, 17.00–18.35, 19.30–21.05

Divadlo poPUD Brno / režie: Jiří Petrů

Julia Cho: **Archiv jazyků**

Šapitó, 18.00–18.45

DS JeLiTa Nymburk / režie: Michal Douša

Jean-Paul Sartre: **S vyloučením veřejnosti**

Park, 19.00–20.30

We are C! Praha / režie: Martin Vokoun

William Shakespeare: **Sen noci svatojánské**

Sál Josefa Čapka, 20.00–20.50

Záludňáci, ZUŠ Litoměřice /

režie: Lenka Pařízková a Záludňáci

Lenka Pařízková a Záludňáci:

Jak daleko je daleko

Park, 21.00–23.00

Heebie Jeebies – křest nového CD "Cirkus"

Satelit Kanibal, Hradec Králové, pop rap rock

Malý sál Jiráskova divadla, 21.40–22.40

Divadlo Dagmar Karlovy Vary /

režie: Jan Hnilička

Anna Barkovová, Hana Franková, Magdalé-
na Hnilíčková: **Anna**

Wikov MGI, a. s. – generální partner

ZASLECHNUTO PŘÍJEMNÉ DIVADELNÍ SNÍDANĚ

Letošní Problémový club je klimatizovaný.
Všechny problémy vychladly.

**Potřebujeme rezervaci pro lektory.
Copak jsme nějaký indiáni?**

Přejete si někdo kávu?
Jestli jo, musíte si ji uvařit.

**Aby René Vápeník podal špičkový vý-
kon, z nervozity se před prvním Diskus-
ním klubem poblil.**

Pavel Skála má svoje svěřence vychované.
Je to dobrý.

OMLUVA

Soubor Teátr Vaštar se omlouvá všem
fyzicky atakovaným divákům. Těmto di-
vákům nabízíme bolestné, které rádi pře-
dáme po naší dnešní repríze nebo po te-
lefonické domluvě na 724 299 459 (místo
předání Triton).

Nechceme být svině.

JH GEO CACHING

Hledáte rádi kešky? V rámci JH jich
postupně umístíme pět. Pokud je
všechny najdete, získáte polohu celo-
festivalovky. Informace k celofestiva-
lovce jsou na předposledních stranách
jednotlivých logbooků.

Nález celofestivalovky má pro prvních
pět nejrychlejších extra odměnu – celo-
roční předplatné časopisu Loutkář.

Výhru – knihu nakladatelství NAMU – si
odnese i každý první nálezce jednotlivých
kešek. Stačí grafikovi Zpravodaje zavolat
nebo poslat smskou (606 644 294) heslo
z druhé strany obálky logbooku.

K hledání jednotlivých kešek vede indicie:

ÚTERNÍ KEŠKY

4) Na kraji modré lásky.

3) Lavice mistra.

PONDĚLNÍ KEŠKA

2) Třetí stupeň letu sokola

NEDĚLNÍ KEŠKA

1) Pod patami Svatého Václava
u všech svatých.

K jedné z novinek, které provázejí letošní
ročník Jiráskova Hronova, patří i snídane
v Jiráskově divadle. Za čtyřicet káček tam
člověk může mít (dokáže-li tak brzy vstát)
kvalitní snídaňové menu. Zajímá nás ná-
zor absolventa této snídane ochotníků
a zde je odpověď.

„Byl jsem zvědavý a chtěl to vyzkoušet.
Jde o přátelskou, komunitní záležitost.
Lidé za pultem se usmívají a je to celé ta-
kové od srdce. Tužil jsem, že k snídani do-
stanu i trochu té ochotničiny a dostal. Roz-
hodně jsem nebyl zklamaný. Bylo to velmi
příjemné,” uvedl pro Zpravodaj návštěvník
festivalu Jakub Hojka z Pomezí z. s.

saj

TAXI V PRAXI JAXE PATŘÍ

V prvním čísle jsme vás informovali o fes-
tivalovém taxiku. Psali jsme, odkud, a kam
jezdí, v jakém čase a za jakých podmí-
nek. A jak tato služba funguje v praxi?
Na otázku na toto téma nám odpověděla
Eva Rampasová:

„Přečetla jsem si, že parkuje u Jiráská-
če a začala s ním jezdit. Festivalové taxi
podle mě funguje dobře. Jezdí co půl ho-
diny a naposledy v půl druhé v noci. Jezdí
na čas, jsem s ním velmi spokojená. Do-
konce se nás často ani neptají na deseti-
korunu. My ale přesto poctivě ukazujeme
pásky. Včera bylo plné, ale hned z toho
důvodu přistavili další auto. Zatím jsme jej
využili myslím čtyřikrát a vždy bylo všech-
no naprosto v pořádku,” vyjádřila svoji
spokojenost.

saj

Zpravodaj 87. Jiráskova Hronova 2017

Vydává organizační štáb.

Redakce:

Jana Soprová (jas), Jan Švácha (saj),

Vít Malota (vím), Jan Mrázek (jam),

Ivo Mičkal (foto), Aleš Hejral (komiks),

Michal Drtina (zlom),

Zuzana Vojtíšková – šéfredaktorka (zuv)

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.eu>

E-mail redakce: jhzpravodaj@gmail.com

Tisk: KIS Hronov Cena: 10,- Kč

